

jeg derimod er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, er, at der derigjennem vilde kunne tilveiebringes en Fordeel for Samfundet, og den skal ligesaagodt fremmes, naar det kan skee uden at tilfidesætte de Fordringer, der først og fremmest maae stilles til Finantsministeren ligeoverfor Statens Indtægter.

Jeg har i og for sig selv ikke Grund til Andet, end til at være tilfreds med de Ytringer, der her iøvrigt ere faldne angaaende Budgettet; thi naar jeg vil samle, hvad der er sagt, vil jeg egentlig sige, at det ikke er Meget, som De, mine Herrer, overhovedet have fundet, at der kunde være at forandre deri. Den største Deel af Udgifterne driste De Dem ligesaa lidt som Regjeringen til at stryge, og Meget af det, som Alle synes at være enige om at stryge, er i sig selv saadanne Smaating, at de ikke ville have væsentlig Indflydelse paa den hele Balance. Det, der har givet de Ytringer, hvormed jeg forelagde Loven, deres særegne Charakteristik, er slet ikke Andet end Udsigten til Skatten, men den holder jeg fast, mine Herrer. Jeg har hverken fremstillet Statens Finantslysere eller mørkere, end de i Virkeligheden ere; men jeg har sagt Dem den rene Sandhed, og det var min Pligt, ligesaa vist som det forekommer mig at være Repræsentationens Pligt at forene sine Bestræbelser med Finantsministerens og Regjeringens om at opretholde Statens Credit og at sørge for, at den er istand til at honorere de Bøxler, som blandt Andet ogsaa Repræsentationen trækker paa Finantsministeren. Det er blevet sagt, at man maatte kunne komme ud af det med meget Mindre, og flere af de ærede Herrer have endog kun beregnet Underbalancen til 450,000 Rb. Sa, dersom det virkelig kunde gaae an at blive staaende ved Omposteringer og Bogholdermanøvrer, kunde man overmaade godt faae dette Resultat ud, men de Herrer glemme aldeles et Moment, som jeg allerede før har fremhævet, og som jeg igjen her skal fremhæve meget stærkt, nemlig det, at jeg ikke engang har forlangt at faae hele den effective Underbalance paa Finantsloven, eller det, jeg har forudsat vilde komme til, dækket enten ved Brug af Activer og Reserfefond eller ved Skat; jeg har

været fuldkommen vis paa at maatte være belabet paa at maatte afholde endnu nogle Gange Hundretusinde Rb. af min Kassebeholdning. Dette maa ogsaa for mig fremtræde som en Forbrug af Activer, og dette i Forbindelse med en anden Omstændighed, som jeg ligeledes har fremhævet, men som de Herrer ikke synes at have lagt Mærke til, nemlig at der foruden de 2,900,000 Rb. forlanges en Forbrug, eller, om De ville, allerede er bevilget en Forbrug i indværende Aar af 275,000 Rb. af Reserfefonden, gjør, at jeg ikke drister mig til at gaae saa vidt som de Herrer, der, ganske vist i fuld Overensstemmelse med mine Ytringer fra ifjor, have villet lægge baade Statsgjeldens Afbetaling og Fernbanebygningerne over paa Reserfefonden. Sa, dersom der ikke var andre Byrder, man samtidig havde henlagt dertil, skulde jeg finde mig deri, og ialfald forsøge, om det kunde lade sig gjøre; men har man tillige først disponeret over 275,000 Rb. og dernæst vorteret Finantsloven under Forudsætning af, at andre 275,000 Rbl. maaskee maae udredes af Kassebeholdningen, kan jeg ikke betragte dette, som om man kun tager 4 Millioner og nogle Hundretusinde Rb. af Reserfefonden. Jeg kan ganske sikkert skaffe de fornødne Penge, men de Herrer maae vide, hvad det koster. Jeg beder de Herrer lægge Mærke til, hvad en æret Taler allerede har fremhævet, at Tabet paa de Preussiske Obligationer var noget over 1,100,000 Rb. Blive vi ved paa denne Maade, vil det ikke være grumme længe, inden vi see Reserfefonden svinde i ganske andre Proportioner end dem, hvorefter vi egentlig ere os bevidste at bruge den. — Det er sagt af et æret Medlem, at det ikke kunde gaae an at accumulere Skatten fra ifjor til iaar, og jeg har idag seet et lille Nik til mig, da jeg sagde, at man unddrog sig Skatten ifjor; jeg formoder, at man der ved vilde sige til mig: Det var Dig selv, som unddrog den. Det gjorde jeg ogsaa, og et andet æret Medlem har sagt, at der ikke var nogen Forandring i Omstændighederne, som kunde rettfærdiggjøre det. Jeg siger, mine Herre, at der var 3 Omstændigheder, som foranledigede mig til at gjøre det. Den første